

A kozmikus Krisztus

Újpest-Újváros

Ézsaiás 40: 12-15

Efézus I. 4: 10

Ismerjük mi ezt a Jézus Krisztust, akiről ez az Ige beszél? A mindenséget betöltő Jézus Krisztust? Az embernek Fiát ismerjük úgy, ahogy, az Isten Fiát hisszük, de a kozmikus Krisztust ismerjük-e mi, aki betölti a mindenséget?

A fenti Ige olvasásakor mit gondoltok, vagy csak átfutottatok rajta, hogy hát ez olyan bibliai stílus.

Gondoltok e már erre a mindenséget betöltő Krisztusra? De itt megtorpanunk megint, mert egyáltalán gondolunk e olykor a mindenségre, milyen fogalmunk van a mindenségről? Nem hasonlítunk e ahhoz a svájci paraszthoz, aki fönt élt egy magas hegytetőn, néhány tehénkéjével, faházikójában, néhány szem burgonyájából, tejéből, sajtjából és 1945-ben lejött egy kis hegyi faluba és akkor tudta meg, hogy világháború volt.

Azt mondjuk erre, de jó volna így élnünk!

És mégis, akár akarjuk, akár nem, hasonlítunk erre a parasztra.

- Miben hasonlítunk? Abban, hogy mi is a magunk zárt mindenségében élünk.

- Gondoltok-e arra, hogy életünk néhány négyzetkilométeren bonyolódik le? Van egy lakás, ahol élünk... oda - vissza... Egy üzlet, néhány barát, kis séták, s talán egy évben, csak néhány nap az, amit ezen a kis körön kívül töltünk. Milyen kis, ennyire zárt körben élünk. Akkor egy pillanatra föl nézünk az égre, azt halljuk vagy olvassuk, hogy körülöttünk kering az űrkabinban valaki, talán azt mondjuk: Hát ez már valami. Éldegélünk, míg le nem pörög ez a röpke földi élet. S közben gondolunk e arra, hogy a mindenségünkön belül ez a sárkupac, amin élünk, 108.000 km-es sebességgel száguld a 250 °C fokú jéghideg űrben, abszolút sötétben a világmindenségben. Az egyenlítőn hasaló Basutó vadász, aki azt hiszi, hogy mozdulatlan és még a lélegzetét is visszatartja áldozatának lesése közben, 464 m-t tesz meg másodpercenként mert ilyen hihetetlen sebességgel pörög az egyenlítőn az, aki meg sem mozdul.

Gondoltunk e arra, hogy míg így pörgünk, noha hitünk szerint mozdulatlanok vagyunk, izzó gáztömeg körül pörgönk, melynek átmérője másfélmillió km és másodpercenként 4 és félmillió tonna fényt dob ki magából.

Gondoltunk e arra, hogy az ajtón át érkező fény 8 és 1/3 perc alatt ér ide a naptól? Nem is olyan sok idő. De ugyanez a fény tovább száguldva a mindenségben, - és erre nem is gondolunk - 10 billió km-t tesz meg egy év alatt. De 100 millió fényév szükséges ahhoz, hogy átfussa a tejút gerincét, átmérőjét. Szorozzunk, 10 billiószor 100 millió.

És ez a tejút csak egy kis tejutacska a sok milliárd tejút közül. Az Androméda már egymillió fényévre van tőlünk. A mai csillagászat elméletileg is csak 6 millió fényévig végezhet számításokat. Már nem is gondolkozik 6 millió fényéven túl, mert ott már sebesebben haladnak a testek, mint a fény, - Tehát szinte utolérhetetlenek nekünk. Egyenlőre még ma, tematikai számsorral sem követhetjük őket.

Csak egy-két adat a mindenség hozzánk legközelebb eső kis részéből. És most ebbe belehelyezve hallgassuk meg mégegyszer az Igénket: „Aki leszállott, ugyanaz, aki fel is ment, feljebb minden égnél, /tejútnál, Andrómédánál, 6 millió fényévnél/, hogy a mindenséget betöltse.

Lehet, azt mondod erre, az Igére, hogy csak olyan bibliai szólás-mondás. Lehet, azt mondod erre az Igére, hogy ez amolyan Pál apostoli stílus. Igen szép romantikus szavakat mond ez az apostol. - Az ember Fiúról hallunk valamit, hisszük az Isten Fiát, de kozmikus Krisztus? „Aki leszállt, aki fölment...” ezt a határtalan mindenséget? Van ennek valami nyoma, valamit általunk is észlelhető bizonyítéka?

Van! Van! Van! Azt kell látnod, ha ismered a mindenségnek csak a leg egyszerűbb adatait, hogy ugyanaz az agapé, ugyanaz a gondoskodó szeretet tölti be a mindenséget, ami valamikor transzformálódott egy emberbe, hogy mi megközelíthessük. - Ugyanaz a szeretet él, lüktet, éltet a mindenségben „aki egyszer alászállott” és Akit ezen a néven ismerünk Jézus Krisztus. Ugyanaz az agapé irányítja, vezeti, tölti be a mindenséget, mint az egyszer ide küldött le hozzánk a teremtő Isten, Jézus Krisztusban.

Hadd hívjam föl a figyelmeteket néhány általatok is ismert, de talán ilyen összefüggésben nem gondolt tényre. Ugyanaz az agapé, Aki inkarnálódott, testet öltött Jézus Krisztusban és vigyáz ránk, hogy bűneinkben el ne égjünk és rémületeinkben meg ne fagyjunk, ugyanaz vigyáz a mi kis pörgő sárgolyónk milliárd éves precíz és pontos pályájára, hogy se közelebb, se távolabb ne kerüljön a naptól. Plusz 300 °C fok meleg volna földünkön, ha csak néhány fokkal kerülne közelebb a naphoz, mint a nap tőlünk legközelebbi bolygója a Merkúr. Elfüstölögnénk.

És minimum 130 fokos hideg lenne itt, ha csak kis hajlással távolabb engedné földünket, kiengedne szeretetéből, csak annyira, mint a Jupiter. Nagy jégtömbbé változna a föld. De nem engedi. Kijelölte a pályánkat, se közelebb, se távolabb. nem égsz meg, és nem fagysz meg.

Ugyanaz a szeretet, mely maga felé fordít bennünket. millió évek óta pörgeti, ezt a földet. Hiszen lehetne a földünk álló csillag, melynek egyik fele borzalmas jéghegy, a másik fele lángoló forrás volt, ha nem pörögne. De Ő hűti, melegíti, pörgeti, hogy meg ne fagyjunk, ki ne gyulladjunk.

Ugyanaz az Agapé, mely maga felé fordítja életedet és életünket, meghajlította bizonyos szögben földünk tengelyét. A tudósok kiszámították, hogy a legkedvezőbb szögben hajlította meg. Hónapokig irtózatos hideg volna egyik peremén, borzalmas meleg a másikon, ha egyenesen pörögne földünk és nem volna ferde a tengelye. De nagy szeretettel picit meghajlította tengelyét, hogy egyenletesen oszolják el rajt hideg és meleg.

Ez véletlen? Vagy annyi gondoskodó intelligencia volna az anyagban? Hiszen akkor ez idealizmus? És mi nem vagyunk idealisták. Realisták vagyunk. A dolgok mögött, és így a dolgok mélyén érezzük ennek a végtelen intelligenciának az óvó, féltő, ápoló agapéját, szeretetét.

Ugyanez a szeretet tartja egyensúlyban, testünk, lelkünk, szellemünk életét, amely egyensúlyban tartja földünket nitrogén és oxigén tartalmát. Elindítja a szeleket, összekavarja a kettőt, hogy ne kapkodjunk a levegőt, vagy ne fulladjunk meg, vagy meg ne égjünk. Ugyanaz az agapé védi légkörrel a földünket a kozmikus sugárzás és a meteoritok ellen. Egy óra alatt 10 millió meteorit száguld felénk, közöttük sok u.n. „antianyagból” való, és ha nem volna légkör, akkor ennyi lövedék csapódna be a földünkbe. De elégnek ezek a légkörben, mely véd. Ahogyan Szent Szellemeivel körülvesz minket, hogy az Anti szellem negatív sugárzása óránként ne tegyen ki bennünket egy millió kísértésnek, legfeljebb csak annyinak, hogy „feljebb nem kísértve” el is viselhesük. Ugyanaz az Agapé, ugyanaz a szeretet cselekszi ezt is.

Gondoltál e már arra, hogy mi védi a tengereket a megbűdösödéstől? Az isteni szeretetnek a féle mozdulata, hogy borzalmas bűz ne legyen a földön és a tengerek meg ne rothadjanak.

Először is megsózta a tengert. Megsózta lényegében ugyanazzal a sóval, amelyről ugyanaz a szeretet a galileai hegyen azt mondta ti tanítványoknak: „*Ti vagytok a föld sói.*” Sózzatok ti is! Míg Én tengereket, ti az emberi életeket. Gondoskodom a tengerekről, hogy meg ne bűzhödjenek, de rátok bízom az életet, konzerváljatok! Sózzatok, ízesítsétek az életet tanítványaim. Ugyanaz a só!

Ugyanazzal a széllal fújja és kavarja a tengereket, hogy meg ne bűzhödjenek, amelyik szélről azt mondta Nikodémusnak, hogy „*a szél fúj, de nem tudod honnan jön és hová megy.*” A szél fújja a tengereket, mozgatás, frissítés céljából, mely mozgatja megáporodott életünket és óvja a megbűzösödéstől. Ugyanaz a szeretőt. Ugyanaz a szeretet indította el a Golf áramlatot és a többi áramlatokat a tengerben, melyek felszántják 200 méter mélyen a tengert. Ugyanílyen áramlatok vannak az egyházban is, hogy meg ne poshadjon annak élete. Mindig új áramlatok vannak benne! Így friss élet áramlik belé.

A holdat keringeti a földünk körül, hogy felkavarja a tengerek mélyét is. Egyik oldalról felhúzza a tengereket 10.000 méter mélyről is, aztán leengedi, apálydagály. Millió évek óta lengeti, ringatja, frissíti a tengert, hogy meg ne bűdösödjék. Gondoltál e már arra, hogy hacsak egy fokkal közelebb kerülne hozzánk a hold, akkor szárazföldeket elöntenek a tengerek, és ha egy fokkal távolabb keringene a hold, akkor megposhadnának a tengerek. De mindig ugyanúgy, a végtelen szeretetbe beágyazva.

Ugyanaz a szeretet a mindenségben, amelyik egyszer alászállott a mindenségből, emberré transzformálódott. Emberi formát öltött, hogy ráismerhessünk, megközelíthessük, megérinthessük. Úgy nevezzük Jézus Krisztus. Ugyanaz!

Semmi ezen a földön ki nem vonhatja magát a mindenség rendjének, ritmusának végtelen és változhatatlan lüktetése alól. Az Androméda-köd és a katicabogár e szerint a végtelen teremtő Rend és Agapé szerint éli és rendezi életét. Erre lüktetnek a csillagok a kis levelibéka torka. Erre él és szaporodik egyetlen napig a tiszavirág. Erre keringenek a csillagok és él a pisztráng, mely pontosan tudja, hová kell úsznia. Ez mutatja az utat az angolnának talán évmilliók óta, amikor a nőstény elindul az édesvizekből, hogy megkeresse a hímet a Sargasso-tenger 300 méteres mélységben. 100 és 100 kilométereket úszik minden évben, hogy találkozzék a hímmel és megtermékenyüljön ott a nőstény. És azután 40 méter széles és 25 méter magas padokban úsznak a folyók torkolatáig és ott visszafordulnak és visszaúsznak a hímek, anőstény pedig beúsznak újra az édes vizekbe. Évek óta ki van jelölve rendjük, pályájuk a halaknak, madaraknak. A gólya nem téveszti el útját, a fecske ismeri a fészket. Minden a végtelen Rend ritmusára lüktet tévedhetetlenül! Csak egyetlen egy valaki teheti meg, hogy kivonja magát a Rend alól. Egyetlen egy teremtmény a Rend szerint él, ha akar, vagy rendetlenül él, ha akar, kivonta magát a végtelen lüktető Rend ritmusából. Ez a mi kiváltságunk, az emberé és ez a mi tragédiánk. Mi vagyunk az egyetlen teremtmények, akik mondhatjuk azt, hogy nem törődünk a renddel! Zuhanunk a káoszba és a rendtelenségbe, amikor kivonjuk magunkat a Rendből, melyre ráhangolódott minden a világmindenségben rajtunk kívül. Ezt a rendtelenséget, ritmustalanságot, zűrzavar nevezi a Biblia bűnnek. De a főbűnünk az, hogy ezt a rendtelenséget nevezzük rendnek és azt mondjuk ez a szabadságunk. Így mutatjuk meg, hogy külön rendet teremtünk mi. A végtelen Renden kívül csinálhatunk külön rendet. Majd alakítjuk mi a saját világunkat!

Alakítjuk a történelem kezdete óta. A méh vagy hangya társadalma ugyanaz, mert örök Rend szerint él mindkettő. Másodpercre tudja a méhecske, mit kell csinálnia. De mi mindig mást csinálunk, mint feladatunk volna a társadalomban.

Ma ott tartunk már, hogy lehetőségünkben van, ezt az isteni szeretettel ápoltt, melengetett, irányított, tengelyét-hajlított földet akár el is pusztítanánk, a rendetlen rendünkön belül. Ezt a földet, melyet paradicsomnak formált a teremtő Istenünk. Higgyétek el, az volna ma is, ha nem élnénk rajta mi emberek. Csak mi formáljuk pokollá! Dante ezt mondaná, hogy felébredne: Jaj micsoda kis mesét írtam, mikor pokolról írtam.

De egyszer a végtelen mindenség rendjének tengelyéből kipattintott egy szikrát, egy asszony szívében, aki világra hozta, akit mi ember Fiának és Isten Fiának nevezünk, mert a Teremtő Isten nem akarta, hogy a mindenségben pokol maradjon ez a föld. De arra nem gondolunk, hogy az a Krisztus kozmikus Krisztus is.

A kozmosz rendjének, lüktetésének ide a földre pattantott szikrája, hogy mi újra megtalálhassuk rendünket a világmindenségben is. Újra kezdte velünk a kozmikus Jóság, annyira szereti az embert. Újjá teremt minket a Krisztusban.

Tehát nemcsak az a kiváltságunk, hogy szabad borzalmasan kilépnünk a mindenség kozmikus Rendjéből, hanem a Krisztusban megengedte Isten, hogy visszalépünk oda. Szabad észrevennünk Krisztust és mint kozmikus alaphangra újra ráhangolódunk. Szabad rácsodálkoznunk, felfedeznünk, szabad megtalálunk itt ezen a földön kis életünkben ezt a nagy Rendet, mely szerint él minden a világmindenségben, ezen a földön is rajtunk kívül. Ez a kozmikus alaphang a mi Urunk Jézus Krisztus. Aki ráhangolódik, ki kéri a Szent Szellemet, Isten Szentszellemének kozmikus áradását, „Jövel Szent Szellem Úristen, töltsd be, újra töltsd be a szívünkét”, hogy ép legyen, annak életét betölti az örök kozmikus Renddel, annak rendbe jön az élete. Pünkösdkor jön rendbe, ha van pünkösöd, ha ma kéred! Akkor van pünkösöd, amikor rendeződik Krisztusban életed. És aki betölt ugyanaz, aki leszállott, aki föl is ment, hogy betöltse a világ- mindenséget.

Befejezésül megkérdezhetnéd, mi ebből a hasznom, nekem a modern embernek? nem tudom álmodtál-e már úgy, hogy csuromvizesen ébredtél? Törölgetted homlokodat, vacogott a fogad, vizes volt a párnád, olyan szörnyűt álmodtál. Üldöztek, szaladtál, lyukba bújtál, hátulról beléd dőfték, haraptak, zuhantál, repültél, menekültél... És egyszer csak felébredtél, kinéztél az ablakon, tavasz van, süt a napsugár... Jaj, csak álom volt! De jó, hogy csak álom volt!

Nos, így ébred fel az, aki ráébredt a Krisztusra. Rendetlen, menekülő, kaotikus, fojtogató zűrzavar, ami bennem volt, amit eddig éltem. Csak rossz álom már, föl-ébredtem! Rád ébredtem Uram Jézus Krisztus. Lehetek ember, mert te vagy az ember Fia. Lehetek Isten fia, mert te vagy a Megváltóm. Megváltott ember lehetek, bennem a mindenség és én a mindenségben. Együtt lüktetek a katicabogár pöttyeivel és az Androméda ködökkel.

Nincs halál, nincs határ, a végtelenségnek egy szikrája vagyok én is! Együtt lüktetek az Isten szívével. Micsoda ébredés a szörnyű álomból. Élek! Végre emberi életet a Krisztusban! Isten Fiának életét a Krisztusban! A kozmikus életet a kozmikus Krisztussal! Ez a haszna. Végtelen rend, a lényed mélyén. Olyan békesség, amit a világ nem adhat, de el sem vehet. A kozmosz nyugalma. Visszakerültél a rendbe, Isten lényé lüktetésének rendjébe, a Krisztus által. Visszakerültél, hogy légy ezután a rend embere embertársaid között s az emberibb rend munkása, a jövő embere, a Teremtő dicsőségére és a föld hasznára. Ébredj, ébredj, ébredj rossz álmodból, aki még alszol!

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”